

история, бѣше писалъ домашни упражне- ния и когато се изкачи при развалинитѣ предъ очитѣ му играеха червени кржгчета, а ушитѣ му бучаха. Той седна на обичното си мѣсто и се загледа: небето бѣше кър- ваво и отражението му въ водитѣ на езе- рото преминаваше отъ алени до морави багри. Навѣрно щѣше да се извие буря, защото две-три рибарски лодки бързаха да се прибератъ въ малкия пристанъ на Охридъ.

— Ще поседя малко и ще се връщамъ. — каза си Климентъ, но макаръ че не бѣ- ше произнесълъ дума, нѣкой го запита:

— Ти плашишъ ли се отъ буритѣ?

Климентъ бързо скочи на крака и се озърна: питаше го единъ високъ, сна- женъ мжжъ, съ прошарена брада, съ остри черти на лицето и съ сиво-синкави очи. Бѣше облѣченъ въ златотакани дрехи, как- вито носѣха светцитѣ отъ иконитѣ въ черк- вата на Свети Климентъ, а на раменетѣ му се развѣваше тежка червена намѣтка, под- платена съ бѣли кожи. На пояса на чудния мжжъ имаше широко мечъ съ златна дръжка.

— Не се плаша отъ буритѣ, — отвърна Климентъ и гласътъ му потрепера.

— Ами защо ти трепери гласътъ? — запита човѣкътъ?

— Защото никога не съмъ виждалъ човѣкъ, като тебе...

— Всѣки день идвашъ въ моитѣ кули, а не си ме виждалъ... Азъ съмъ Царь Са- муилъ! Дойдохъ сега при тебе, защото зная, че ти е много тежко, дете не си свободенъ българинъ.

— Много ми е тежко, царь Самуиле! — оплака се Климентъ. — Толкова много ми е тежко! А не зная какво да правя?

— Да обичашъ българския народъ и Родина. Винаги, когато чуешъ нѣкой да го- вори скверни слова противъ българитѣ, да

му отвръщавашъ съ гордо негодувание! Да бждешъ гордъ, че си българинъ!

— Ще бжда! — искаше да отговори Климентъ, но въ този мигъ блѣсна мълния, ечна гръмъ и свѣтлиятъ мжжъ изчезна. Момчето забъркано потри очитѣ си.

— Задрѣмалъ съмъ на камъка, а бу- рята вече започнала.

И бързишката се отправи къмъ дома си. — — —

Този часъ сръбскиятъ учитель препо- даваше за царь Самуилъ:

— Той билъ славенъ сръбски краль и много пжти побеждавалъ византийцитѣ. Веднажъ, обаче, византийскиятъ импера- торъ съ подлостъ запленилъ войницитѣ му и ги ослѣпилъ. Този императоръ се на- рича Василий Българоубиецъ, загдето...

Преди да довърши, Климентъ скочи:

— Господинъ учителю! Не е вѣрно, че Царь Самуилъ е билъ сърбинъ! Той е билъ българинъ, защото и мжчителтъ на неговитѣ войници не е нареченъ „сърбо- убиецъ“, а „българоубиецъ“!

Гласътъ му прозвуча силенъ и твърдъ. Другарчетата му — все българчета — го загледаха съ истинска радостъ. Учителтъ се забърка, а после запѣненъ и настър- венъ закрещѣ:

— Вънъ отъ тукъ, българско куче! Ма- хай се отъ класната стая! Въ затвора трѣб- ва да отидешъ ти! Въ затвора инабесилка!

— Мога и въ затворъ да отида, — спо- койно отговори Климентъ, — ала пакъ ще разказвамъ истината, че Царь Самуилъ е билъ български царь!

Учителтъ се спуска къмъ него съ из- дигнати юмруци, но Климентъ бързо се изви и избѣга. Той не се върна въ клѣщи, а изви нагоре къмъ развалинитѣ на Самуи- ловитѣ кули. Очитѣ му бѣха присвити съ гнѣвъ, а устнитѣ му шепнѣха:

— Азъ съмъ гордъ, че съмъ бълга- ринъ, Царь Самуиле! Азъ съмъ гордъ!

И му се стори, че отново сѣнува сѣн- ката на Царя-Войникъ и че изъ каменнитѣ грамади му се откликва хибавиятъ мжже- ственъ гласъ:

— Ти скоро ще бждешъ свободенъ, си- не! Ти вече си свободенъ!

ЗМЕЙ ГОРЯНИНЪ

